1. Strophe:	2. Strophe:	3. Strophe:
b) μακάριοι οἱ τούτοις ὑπακούοντες τοῖς προστάγμασιν·	a) Μὴ οὖν λυπείσθω ὁ εὐσεβής, ἐὰν ἐπὶ τοῖς νῦν χρόνοις ταλαιπωρῇ·	a) ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο τὴν διάνοιαν ὑμῶν ταρασσέτω, ὅτι βλέπομεν τοὺς ἀδίκους πλουτοῦντας καὶ στεναχωρουμένους τοὺς τοῦ θεοῦ δούλους[3].
a) κἂν ὀλίγον χρόνον κακοπαθήσωσιν ἐν τῷ κόσμῳ,	b) μακάριος αὐτὸν ἀναμένει χρόνος.	b) πιστεύωμεν οὖν, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαί.
c) τὸν ἀθάνατον τῆς ἀναστάσεως καρπὸν τρυγήσουσιν[1].	c) ἐκεῖνος ἄνω μετὰ τῶν πατέρων ἀναβιώσας εὐφρανθήσεται εἰς τὸν ἀλύπητον αἰῶνα[2].	c) θεοῦ ζῶντος πεῖραν ἀθλοῦμεν καὶ γυμναζόμεθα τῷ νῦν βίῳ, ἵνα τῷ μέλλοντι στεφανωθῶμεν[4].

οὐδεὶς τῶν δικαίων ταχὺν καρπὸν ἔλαβεν,	ἀλλ᾽ ἐκδέχεται αὐτόν.
εἰ γὰρ τὸν μισθὸν τῶν δικαίων ὁ θεὸς συντόμως ἀπεδίδου,	εὐθέως ἐμπορίαν ἠσκοῦμεν καὶ οὐ θεοσέβειαν.
ἐδοκοῦμεν γὰρ εἶναι δίκαιοι οὐ τὸ εὐσεβές,	ἀλλὰ τὸ κερδαλέον διώκοντες.
καὶ διὰ τοῦτο θεία κρίσις ἔβλαψεν πνεῦμα μὴ ὂν δίκαιον,	καὶ ἐβάρυνεν δεσμοῖς[5].

Derselbe Begriff μισθός, der in der Einleitung eine centrale Stellung hat, dient in echt epistolographischer Weise hier — nach Art einer Inclusion — als Motiv des Schlusses.

Daran schliesst sich, wie üblich, die — wieder dreigetheilte — Doxologie:

A a) τῷ μόνῳ θεῷ ἀοράτῳ, πατρὶ τῆς ἀληθείας,
b) τῷ ἐξαποστείλαντι ἡμῖν τὸν σωτῆρα καὶ ἀρχηγὸν τῆς ἀφθαρσίας,
c) δι᾽ οὗ ἐφανέρωσεν ἡμῖν τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐπουράνιον ζωήν,

B αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ἀμήν.

---

[1] 20 3. [2] 19 4. [3] 20 1. [4] 20 2. [5] 20 4.